

„Tato objevená mezera se musí zaplnit, avšak čím jiným se máme zabírat vedle formy, která je pro myšlenku nezbytná, když ne samotným obsahem myšlenky? vedle pravopisu, který se slovem zabývá, když ne stylem, který o dané věci pojednává?“

V tomto byl Larousse převratný reformátor a jeho iniciativa se musela zdát pro mnohé školní inspektory té doby stejně skandální, jako se těm dnešním jeví školní poučky z roku 1990. Jeho metoda totiž nestaví pedagogický systém na všeobecné *normě* s danými *pravidly* pravopisu, která označení velmi kodifikují, ale výslovně a záměrně na projevu, což Larousse označuje jako styl. Místo směšného napodobování, čili diktování, Larousse zkrátka prosazuje slohová cvičení, v nichž se procvičuje vynalézavost a není možné je zvládnout bez dostatečné znalosti slovní zásoby, a tedy i pravopisu. Slohová cvičení jsou tedy onou školou jazyka a vzdělaný jazyk představuje „styl“.